

היו יודעים ומסתכלים ומתבוננים בסודות התורה כדי לילך בדרך הישרה, **וְהָא**
אוֹקְמוּהָ מִלֵּה אֵינוֹן חֲבֵרִיא בְּרִוּין (ס"א אלין דְּקֶאֱמְרִין) **אֵלִין**
בְּדְקֶאֱמְרִין וכבר העמידו החברים את הסודות האלו כמו שאמרנו.

ליל שימורים

דרוש בענין הלילה הקדושה והנשגבה – ליל הסדר

כל העבודה שלנו בחודש הזה היא לרומם את השכינה הקדושה, לפדות אותה מאחיזת החיצונים, ולאקמא שכינא מעפרא. ובפרט בימי הפסח הקדושים, שכידוע יש בהם גילוי אורות עצומים, ויורדים מוחין גדולים מאוד, בסוד "ותרבי ותגדלי ותבואי" וכו' "ואת ערום ועריה" (יחזקאל טז, ז) שעם ישראל באו בעדי עדיים של אורות ומוחין גבוהים מאוד מאוד, וזכו להגיע בלילה הקדוש הזה לאור של יום ממש, אפילו שהיו ערום ועריה מן המצוות ומעשים טובים, כי הגאולה הייתה מחמת החסד הגדול שעשה עמנו ה' יתברך, והביא בתחילה את האורות העליונים-הקומות הגבוהות, ואחר כך בנה את הקומות התחתונות של הפרצופים הקדושים, כמו שביארנו.

כל שנה מתגלה אותו אור

בתחילה על ידי התפילה אנחנו מתקנים את הפנימיות, ואחר כך מתקנים את החיצוניות בסדר ההגדה. כמו שאמר בעל ההגדה 'ובמורא גדול' (דברים כו, ח) - זה גילוי שכינה, ולמה קראו בעל ההגדה 'מורא הגדול', מפני שלא היו לבני ישראל את הכלים, ולא היו מוכנים לקבל את האור הגדול של הלילה הקדוש הזה. וכלשון המקובלים תיקון הגדלות לפני הקטנות. וזה שכתוב 'ופסח ה' על הפתח" (שמות יב, כג) כי הקב"ה דילג, ופסח, והעביר על מדותיו, ולא הסתכל על הפשעים של עם ישראל, ועל הריקנות שהיתה בהם, וגאלם.

וידוע מה שכתב רבינו האר"י ז"ל (שער הכונות ענין פסח דרוש ג) שכל שנה בחג הפסח חוזר אותו מצב שהיה בזמן יציאת מצרים, ועם ישראל ממש יוצאים לחירות בליל פסח, כמו שהיה אז בימים ההם, ומקבלים כידוע בתפילת ערבית אורות ומוחין גדולים מאד, בדרגה של יום שבת לאחר תפילת מוסף כנ"ל, שאין יום בשנה שבתפילת ערבית נקבל כזה שפע.

וכן כתב הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זי"ע (קדושת לוי שבועות עמ' ריג), דהקשה מדוע אנו אומרים בפסח "זמן חרותנו" ובשבועות "זמן מתן תורתנו" והרי כבר עברו זמנים טובא [-הרבה], והיה לנו לומר "זמן שיצאנו לחרות" ולא "זמן חרותנו", וכן זמן שנתן לנו תורתנו ולא "זמן מתן תורתנו", דמשמע מכך שגם עכשיו בכל שנה ושנה הוא 'זמן חרותנו' ו'זמן מתן תורתנו', והענין בזה הוא, שבכל שנה ושנה בעת שאנו מקיימין מצוות החג, כגון בזמן השבתת חמץ, ובזמן אכילת מצה בפסח, מתעוררת עלינו הארה גדולה כמו שהיה לאבותינו בעת יציאת מצרים, בשכר המצוות שקיימו, כמו כן גם אנחנו, כשאנו מקיימים המצוות מקבלים הארה שהיתה לאבותינו, ועל ידי קיום מצוותיו אנו מעוררים בכל דור הארה זו...

וכן מובא בספר דרך ה' לרמח"ל זי"ע (ח"ד פרק ז ו): "ושורש כולם הוא סדר שסדרה החכמה העליונה, שכל תיקון שנתקן, ואור גדול שהאיר בזמן מהזמנים, בשוב תקופת הזמן ההוא, יאיר עלינו אור מעין האור הראשון, ותחודש תולדת התיקון ההוא במי שקבלו".

ומבואר בספר מכתב מאליהו (ח"ב עמ' 21), כי לא הזמן הוא שעובר על האדם, אלא הזמן הוא כמו גלגל, והאדם נוסע בתוך הזמן. למשל: בשבת הראשונה כאילו נקבעה 'תחנה' ששמה שבת, ובכל שבוע ושבוע מגיע האדם לאותה 'תחנה' עצמה - ומושפע ממש מאותה השפעת קדושה עצומה של שבת בראשית. וכן במועדים: בכל שנה ושנה חוזר האדם ומגיע אל 'תחנת' גאולת מצרים, אשר בזמן ההוא אפשר להשיג השפעת הגילוי של חירות ולכן אנחנו אומרים 'זמן חירותנו' ממש.

האור החיים הק' זי"ע הקשה על הפסוק "אל מוציאם ממצרים" (במדבר כג, כב), שהיה לכאורה נכון יותר לומר, 'הוציאם' בלשון עבר? ומבאר בקדושתו על פי מאמר חז"ל (פסחים קטז:): "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", שידמה בנפשו כאילו זכה זה עתה בפועל ממש לצאת מעבדות לחירות, על כן אמרו יודעי פנימיות התורה, כי כל ליל פסח מתבררים כוחות הקדושה מהקליפה ונוספים לעם בני ישראל, והיא הבחינה עצמה של יציאת מצרים, והוא אומרו 'אל מוציאם', כי לא יציאה ראשונה לבד, אלא בכל שנה ושנה מוציאם כזכר.

לילה מכונה ומזומנת מששת ימי בראשית

ידוע שכל האורות הגדולים הללו של ליל חג הפסח התגלו עוד לפני יציאת מצרים, כי לילה זה של ליל הסדר הוא מוכן ומזומן מששת ימי בראשית (ראש השנה יא:), וכבר הרגישו אבותינו הקדושים בהארה הגדולה של הלילה הקדושה הזאת, כמו שכתב בתרגום יונתן בן עוזיאל על הפסוק (בראשית כז א-ד): "ויהי כי זקן יצחק וכו' ויקרא אל עשו וכו' ויאמר וכו' וצא השדה וצודה לי ציד ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי", "זל": "וקרא ית עשו בריה רבא בארביסר בניסן ואמר ליה ברי הא ליליא דין עילאי משבחין למארי עלמא ואוצרי טלין מתפתחין ביה וכו'".

[תרגום: וקרא את עשו בנו הגדול, בארבעה עשר בניסן, ואמר לו בני הרי הלילה הזה (ט"ו ניסן) העליונים משבחים לריבון העולם, ואוצרות של טל נפתחים בן]

ומצינו קודם לזה גם כן, כאשר הגיע ליל יו"ט הראשון של חג הפסח אמר אדם הראשון לבניו - בליל זה עתידין ישראל להקריב קרבנות פסחים לה', הקריבו גם אתם לפני בוראכם. (פרקי דר' אלעזר פרק כא).

וכן ראינו במדרש (רבה לך לך פרשה מב ח) "ויבא הפליט" (בראשית יד, יג) אמר ריש לקיש בשם בר קפרא, הוא עוג הוא הפליט, ולמה נקרא שמו עוג, שבא ומצא את אברהם אבינו ע"ה יושב ועוסק במצות ועוגות. שהיה ערב פסח ועשה אברהם עוגות מצות. ובאותה הלילה רדף אחרי המלכים ונצח אותם.

כמו כן בט"ו בניסן באו המלאכים לבשר על יצחק, וביום זה נולד יצחק (פסיקתא רבתי פרשה ו אות ה).

כמו כן בט"ו בניסן נגזרה גזירת ברית בין הבתרים. ובאותו לילה התגלה הקב"ה על אברהם ואמר לו (בראשית טו, ה): "ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספור אותם, ויאמר לו כה יהיה זרעך" (פרקי דר' אלעזר פרק כח).

והנה גם בימינו רואים את סגולתה של הלילה הקדושה הזאת. כמו שהיה מעשה עם ר' יהודה אסד רבה של הונגריה, שעלה בליל הסדר על הר עם טלית ותקע בשופר ונפל פחד גדול על הגויים. (תולדות מהרי"א הובא בתחילת שו"ת מהרי"א ח"א עמ' ח).

לילה היחיד כיום הכיפורים

כתב החיד"א שבתפילת ערבית של ליל פסח יכולין בה מאוד, כי רבו מאוד רזין עלאין וסודות ואורות גדולים בשמים, ולגמור ההלל בבית הכנסת סודו רם ונישא. והלילה הזאת מאירה כשמש בצהרים בתוקף האורות העליונים, ועל כן היצר הרע מחפש עילה להיכנס, והחכם עיניו בראשו מוציא 'מצה' ומריבה [וכעס וקפידה], ומכניס אהבה [שמחה וויתור]. וכתב עוד שזה הלילה היחיד כמו יום הכפורים. (שמחת הרגל לימוד ג רמז שלישי ד"ה מוציא).

כתב המהר"ל מפראג זצ"ל בספרו גבורות ה' (כת"י פרק נא). הטעם שעורכים את הסדר בבגד לבן הוא דוגמת הכהן הגדול הנכנס ביום הכפורים לפני ולפנים. ולדבריו, נאמר שזה גם טעם של לבישת הקיטל [-בגדי לבן] ביום הכפורים. שכל יהודי קורא בסדר העבודה והוא ככהן הגדול המשרת פני דר עליון.

חג החירות

זחובה מוטלת על כל אחד מישראל להרגיש בן חורין בלילה הקדושה הזאת.

ומסופר, שבערב פסח שנת תרפ"ו הגיעו מחו"ל ארבעה יהודים תלמידי חכמים גדולים אב"ד פרשבורג ועוד, והביעו את חפצם העז להסב על שלחן הרב יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל בליל הסדר בתנאי שהרב יסכים לקבל מהם תשלום הגון ורב עבור ההוצאות. והוציאו סכום נכבד והניחו על השולחן.

ביום ראשון דחול המועד הופיע ר' יוסף חיים במלון בו הם מתארחים, והמתין שיסיימו את תפילתם, לאחר מכן הכניסו אותו לחדרם בכבוד גדול, והניח להם הכסף על השלחן ולא היו יכולים לעשות כלום מחמת שהוא יו"ט שלהם [שהיו בני חו"ל ויש להם יו"ט שני].

ושאלו את הרב מה קרה, מעיקרא מאי סבר הרב.

והשיב להם, היות וזה חג החירות, וידעתי שאם לא תשלמו לא תוכלו להרגיש בני חורין שאוכלים משלהם, לכן מעיקרא לקחתי את הכסף מכם אבל עכשיו הרי שלכם לפניכם.

(האיש על החומה ח"א עמ' 384).

חירות הנפש

העיקר הגדול שיש לנו ביום זה הוא חירות הנפש, דהנה ביציאת מצרים היו שתי גאולות, גאולת הגוף [מעבדות לחירות], וגאולת הנפש [שיצאו ממ"ט שערי טומאה]. גאולת הגוף היום

אין לנו, כי אנחנו תחת אומות העולם, אבל גאולת הנפש זכינו לה, כי עשה לנו השי"ת נס ופלא והוציא אותנו מטומאת מצרים, רגע אחד לפני שנכנסנו לשער החמשים של הטומאה, וכמו שאומרים בהגדה "אילו לא הוציאנו ה' ממצרים עדיין אנחנו ובנינו וכו'", וכמו כן לא היינו מקבלים את התורה הקדושה. וזכינו שיתקיים בנו "ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים" (שמות ו, ז) ולכן אפילו שגלינו מארצנו, ונחרב בית המקדש וחירות הגוף אין לנו, אבל חירות הנפש נשארה לנו.

על פי זה יובן שאנחנו אומרים בתפילת ערבית "ויוציא את עמו ישראל מתוכם לחירות עולם", וחירות עולם חוזר על הנפש הקדושה, דמאז שזכינו לה במצרים ואחר כך קיבלנו את התורה, אין שום כח בעולם שיכול בשום אופן להוציא את החירות הזאת של הנפש מאיתנו לעולם, וזה סוד "חרות על הלוחות" (שמות לב, טז) כי זכינו לחירות הנפש בזכות הלוחות.

זה שאמר בעל ההגדה, "כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח", ופירושו שאם יושב אדם כעת, שאנחנו בגלות קשה תחת אומות העולם והורגים בנו וכו', ועם כל זה הוא מרבה לספר, ויושב בהסיכה דרך חירות, בזה הוא מורה דהעיקר אצלו הוא ה'חרות על הלוחות' - 'חירות הנפש' ולא חירות הגוף, ובוהו הוא משובח. וזה שסמך אחר כך מעשה בר' אליעזר וכו' שהיו יושבים כל אותו הלילה, והדגיש בעל ההגדה 'הלילה', שרומז לחשכת הגלות שלא הפריע להם כלל, כי העיקר אצלם היה חירות הנפש. (וחם השמש דרוש א לפרשת צו עמ' שע).

וינצלו את מצרים

כתב הרב חיד"א זיע"א, מדוע "כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח" יותר מכל שאר הגלויות כגון גלות בבל, או גלות מדי, או גלות יון, וביאר על פי דברי האר"י ז"ל (שער המצות פרשת ראה מצות זכירת יציאת מצרים) שכתב על מצוות זכירת יציאת מצרים, שבגאולת מצרים היה ברור ניצוצי הקדושה של 'הראש' של כל עם ישראל שהיו מעורבים שם.

ולא נגאלו עד שנתבררו מתוכם, כמו שאמר הכתוב "וינצלו את מצרים" (שמות יב, לו), ולכך יש אזהרה "לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם" (שמות יד, ג), כי שם היתה גאולה שלמה ואמיתית, מה שאין כן בשאר גלויות שלא נתבררו לגמרי.

אם כן הנשמות של הראש נתבררו לגמרי במצרים, ושל הגוף זה גלות בבל, ולא נברר לגמרי, ושל שתי הזרועות גלות מדי ויון, ושל שני הרגלים זה עכשיו אדום וישמעאל, ובסיום הברור תבוא הגאולה.

והמתבונן יראה שהרי בגלות בבל היו שם תורה וקדושה גדולה, ובכל זאת לא הצליחו לברר לגמרי, ואילו במצרים היו בירורים קשים מאד של הראש והצליחו, שיד ה' היתה שם, והוא עשה את עיקר הבירור, ולכן היתה גאולה שלימה. (מדבר קדמות מערכת ז אות טו"ב).

מסוגל לטהרה שלא כדרך הטבע

והנה עיקר שמחת המועדים הוא להיות בקדושה בטהרה בחירות עולם חירות הנפש 'מקראי קודש' וכדי לזכות לזה צריך לבער החמץ והשאור שבעיסה מקרבנו. ועל זה רמז בעל המשנה (פסחים א, א) "אור לי"ד בודקין את החמץ לאור הנר" - בחורין ובסדקים, בכל מקום שיש חשש שמא יכניס שם חמץ. ובפרט עתה בחג הפסח שיש בו סגולה נפלאה יותר מכל המועדים, להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה ובדרגה גדולה בדילוג גדול שלא כדרך הטבע. (וחם השמש דרוש א' לפרשת צו עמ' שע).

האיר להם הלילה

מובא בזוהר הקדוש (ח"ב דף לח ע"א) שאותו הלילה האיר כאור יום, אמנם כיון שבחצי הראשון של הלילה היינו עדיין עבדים, אם כן מוכרח לומר שמחצות לילה היה כבר אור יום. ולפי טעם זה מובן שיטת ר' אלעזר בן עזריה שאכילת פסח עד חצות (ברכות ט), והקשו התוס' (ד"ה ר' אלעזר) והרי מפורש כתוב "ולא תותירו ממנו עד בוקר" (שמות יב, י), ואם כן משמע שעד הבוקר אפשר לאוכלו.

אולם לפי דברי הזוהר הקדוש הדברים מיושבים, כי הבוקר החל כבר בחצות הלילה בפסח מצרים. גם לפי זה יבואר מדוע אמר משה 'בחצות הלילה' ולא בחצות, כי באותו לילה לא היה חצות לילה, אלא בחצות הלילה נהיה סוף הלילה, כי כבר בחצות היה אור יום. ולכן אמר בחצות - דהיינו כמו חצות הלילה של אתמול או של מחר. (ישועות מלכו ליקוטי תורה בא ד"ה ויהי).

ועל דרך זה אפשר ליישב את מה שכתוב בהגדה של פסח 'מעשה בר' אליעזר וכו' והיו מספרים כל אותנו הלילה', דהרי הו' ליה למימר כל 'אותה' הלילה, ולא 'אותו', כי לילה זה לשון נקבה. אלא דלא קאי על אותה הלילה, שהיו מספרים בה, אלא קאי על הלילה הקדוש שיצאו בו ממצרים ממש, שהפך ליום, ולכן קרא לזה 'אותו' שיום הוא לשון זכר, וכיון שהיו מספרים על אותם סודות העליונות והארת השמות והספירות שהיו בלילה שיצאו בו ממצרים, לכן אמר שהיו מספרים ב'אותו' - לשון זכר, ולא אותה לשון נקבה, כי היה אותו לילה מאיר כשמש בצהריים.

אם יחד הקב"ה שמו על הלילה

הגאון חיד"א (פני דוד פרשת בא אות ה) הביא בשם מהור"ר חיים אלפאנדרי ז"ל שעל פי דברי הזוהר הקדוש שהבאנו, אפשר לדייק את לשון הפסוק בתהילים (עד, טז) "לך יום אף לך לילה אתה הכינות מאור ושמש", שהנה מצינו במדרש (בראשית רבה פרשה ג, ה) על הפסוק (בראשית א, ה) "ויקרא אלוקים לאור יום ולחושך קרא לילה" - אמר רבי אלעזר לעולם אין הקב"ה מייחד שמו על הרעה, אלא על הטובה, ויקרא אלוקים לאור יום 'ולחושך קרא אלוקים לילה' אין כתיב כאן, אלא ולחושך קרא לילה [ולא נזכר מי הוא שקרא לחושך לילה]. ולפי זה יש להקשות שהלוא מקרא מלא דיבר הכתוב (שמות יב, מב) "ליל שימורים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה לה' שימורים לכל בני ישראל לדורותם", והרי שנזכר שמו של הקב"ה על ה'לילה', והביאור בזה כי הלילה הזה היה מאיר הוא לישראל כמו יום ולכן שפיר נקרא שמו של הקב"ה עליו. וזהו שאמר הכתוב 'לך יום' - תמיד נקרא היום שלך, שהקב"ה מייחד שמו רק על היום, 'אף לך לילה' - שיש לך גם לילה אחד, כמו שנאמר "הוא הלילה הזה לה'", וטעמא מאי משום ש'אתה הכינות מאור ושמש' - שבלי לזה הארת לנו כשמש בצהריים בתקופת תמוז.

בלילה הזה קודם אתערותא דלעילא

ידוע מה שכתב הרב משנת חסידים (מסכת ניסן א, א) כי הצירוף של חודש ניסן הוא י'שמחו השמים ו'תגל ה'ארץ (תהילים צו, יא), ר"ת הוי"ה ב"ה כסדר, וסודו הוא כי ידוע (עי' שער הכונות פסח דרוש ג ודרוש ד) בליל התקדש החג היה 'אתערותא דלעילא' וירדו מוחין גדולים וחסדים עצומים בלי התעוררות של התחתונים מלמטה כלל, ובאו כל האורות והמוחין לא כסדר הרגיל, אלא בסדר מיוחד, בתחילה באו המוחין הגדולים והגבוהים, וברגע אחד הגדיל הבן הבכור העליון וקיבל את כל המוחין כולם. ואחר כך באו המוחין דקטנות, כדי לנסור הקליפות מהעורף ולהחליש אותן, ולבטלן, ובזה נכנעו כל כוחות הטומאה, ונדחו כל הכוחות החיצונים המעכבים את היציאה.

ולכן מתחיל הצירוף "ישמחו השמים" - שהשמחה באה קודם מהשמים, ואחר כך "ותגל הארץ" - כלומר ביום למחרת מתחילים ימי העומר, שבהם המוחין באים על ידי התחתונים כסדרן, והם מוחין דקטנות.

ונודע כי עיקר האורות באים בליל הסדר הוא על ידי ד' כוסות היין ששותים, והג' כזיתות של המצה שאוכלים [אחד במוציא מצה השני בכורך והשלישי באפיקומן].

וראה פלא הגימטריא של 'ג' מצה ד' כוס יין' ועוד "תספר"ו המשי"ם יו"ם" (ויקרא כג, טז),
 עולה גימ' "ישמחו השמים ותגל הארץ" (עם ד' כוללים), ו"ישמחו השמים ותגל הארץ"
 גימ' "שמחה בעליונים ובתחתונים" (עם הכולל).

וכתב מוה"ר צבי לצדיק (מבלוזוב ח"א השמטות למאמרי ניסן דף קא ע"ב) שכל המוחין דליל פסח
 נרמזו בפסוק (תהלים קלו, ז) "לעשה אורים גדלים" 'לעשה' - גימ' ג' פעמים 'מצה',
 'אורים גדולים' - גימ' ד' פעמים 'כוס', 'כי לעולם חסדו' - כי עתה הוא החסד.

עוד כתב (שם מאמרי ניסן מאמר ג' אות ל) כי ההבטחה של הבורא יתברך לאברהם אבינו ע"ה
 ואחרי כן יצאו ברכו"ש גדו"ל (בראשית טו יד), הכוונה על עצם היציאה ממצרים, שהיציאה
 היתה על ידי הגדלות דו"א, והרי זו מידו"ת עם מוחי"ן עולה כחושבן ברכו"ש גדו"ל.

הכנה לכל השנה בקדושה

הקדושה שמשגי האדם בימים אלו היא הכנה לקדושה שתהא לו כל השנה כולה, ורמז לדבר
 'להזהיר גדולים על הקטנים' כי הימים 'הגדולים' הללו שזוכים בהם למוחין דגדלות
 מאירים ומזהירים את ימי 'הקטנות'.

והנה אף שבכל מקום אנו יודעים כי טהרה קודמת לקדושה, כמ"ש "טהרה מביאה לידי...
 קדושה" (סוטה פרק ט משנה טז), וכן כתוב "וטהרו וקדשו" (ויקרא טז, יט) אמנם פסח אינו
 כן אלא כמו שאמר הכתוב "אנכי ה' אלהיך" (שמות כ, ב), ואחר כך "לא יהיה לך", לרמז שבחג
 הפסח שאפשר קודם 'קדש' ואחר כך 'רחץ', וזה חסד עליון שיכולים לקפוץ לתוך הקדושה אף
 על פי שעדיין לא נטהרנו, וזה נעשה בליל החג שמקבלים אורות גדולים, אפילו שאנחנו עדיין
 לא מספיק נקיים, כמו שכתוב "כי 'בחפזון' יצאת ממצרים" (דברים טז, ג). כי בפסח יש אהבה
 גדולה מלמעלה, ואהבה מקלקלת את השורה, שהדרך שבה מתנהגים עם האדם כל השנה
 'מתקלקלת' בפסח. וכן אמר הכתוב קודם "מצות יאכל את שבעת הימים" ואחר כך "ולא יראה
 לך חמץ" (שמות יג ז), שאכילת מצה היא כבר הקדושה והריחוק מהחמץ הוא מסמל את הטהרה
 מעוונות, אף על פי כן הקדימה התורה את אכילת מצה.

והנה נאמר "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם" (שה"ש רבה
 פרשה ה ב), שקודם צריך אתערותא דלתתא, ואחר כך אתערותא דלעילא, וכן בחודש
 אלול קודם אני לדודי, ואחר כך דודי לי (שיר ו, ג), אבל בחודש ניסן נאמר "ופסח ה' על הפתח"
 (שמות יב, כג) דהיינו על אותו פתח שצריכים אנו לפתוח תחילה הקב"ה פוסח, והוא מקדשנו
 תחילה, בסוד "דודי לי ואני לו" (שיר ב, טז).

ולכן בפסח אנחנו גם כן מבקשים על הגאולה העתידה, כי נשבע הקב"ה שלא יכנס לירושלים של מעלה עד שיכנס לירושלים של מטה, אבל אנחנו מבקשים ממנו יתברך כדין הבית והעליה (ב"מ קיז). שאם נפל כל הבנין ואין לתחתון כסף כדי לבנות את הקומה שלו, הדין הוא שהעליון בונה ויושב שם עד שיהיה לתחתון לשלם, ואחר כך עולה ובונה את הקומה העליונה. וכן על דרך זו אנו מבקשים כשם שהקב"ה אמר לאברהם אבינו "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום" (בראשית טו, יג) אפילו שעדיין לא חטאו גזר עליהם שיעבוד קשה, כך אפילו שעדיין לא עשינו תשובה, אתה תבנה לנו בית המקדש, ואחר כך אנחנו נחזור בתשובה, כי קשה לנו עתה תחת היצר הרע ושיעבוד המלכויות.

בירור ניצוצות הקדושה גורם שמחה בעליונים

"ישמחו השמיים ותגל הארץ" (תהילים צו, יא) עולה למניין 'העלאו'ת ר"ב ניצוציין קדישיין, וגם "ואחר"י כ"ן יצאו ברכ"ש גדו"ל" (בראשית טו, יד) [עם ה' כוללים עולה לחשבון מדוייק ר"ב ניצוציין קדישיין]. והנה כתב באוצרות חיים (שער רפ"ח ניצוצין פ"א) כי קלוקל של אדם הראשון נרמז ב"רו"ח אלהים מרחפת" (בראשית א, ב) [מרחפת אותיות מת רפ"ח]. והתיקון נרמז במצוות של ליל התקדש החג, שכן המילים "רו"ח אלהים מרחפת" [עם ג' כוללים] גי' מוחיין דאב"א עם ג' פעמים מצ"ה מוחיין דאמ"א עם ד' פעמים כו"ס, וכן מבואר בכתבי האר"י זיע"א (שער הכונות פסח דרוש א) שמצרים הוא עניין כור הברזל ששם מלבנים וצטרפים את הכסף והזהב, ולכן בני ישראל ירדו למצרים כדי לתקן את חטאו של אדם הראשון, וכתב הבני יששכר (מאמרי חודש ניסן מאמר ח אות ז) שכן "ע"ץ הדע"ת" כמניין "חמ"ץ שא"ר".

וכתב בספר שי למורא זיע"א (דף שע"ז) ש'מוחיין דאב"א, מצ"ה, מוחיין דאמ"א, כו"ס יי"ן עולה למניין "ברכו"ש גדו"ל" [עם ב' כוללים] והוא סוד הניצוצין שהעלו ישראל ממצרים ואתי שפיר שכן כל הניצוצין הם עצם המוחין כידוע לבאים בסוד ה' שתמיד אנו מעלים מבי"ע ניצוצין שהם עצמם הופכים להיות המוחין דכל פרט.

ד' פעמים 'מוח"י אמ"א, ד' פעמים 'כו"ס' יחד עם ג' פעמים 'מוח"י אב"א' עם ג' פעמים 'מצ"ה' יחד עם 'מ"ט' ימי העומר שהם הימים שנכנסים המוחין על ידי התחתונים יעלו כולם ביחד לחשבון 'ישמחו השמים ותגל הארץ' שהוא צרוף "הוי"ה" כסדר בר"ת המאיר בחודש ניסן כמבואר בספר משנת חסידים (מסכת ניסן א, א) עיי"ש, והכוונה שבליל התקדש החג היה עניין של איתערותא דלעילא בסוד 'ישמחו השמים' ובימי העומר המוחין נכנסו על ידי התחתונים ולכן נאמר 'ותגל הארץ'.

ועוד אמרו דורשי רשומות 'פסח מצה מרור' כמניין "קר"ע שט"ן" והוא כמניין "בחזק יד הוציא הוי"ה אתכם" (שמות יג, ג) והוא צירוף הקורע את השטן כמבואר בשער רוח הקודש (יחוד ס) ובשער היחודים (פרק כ) למורינו האר"י זיע"א. והנה "קר"ע שט"ן" כמניין "ארבעי"ם ושני"ם" ועולה לחשבון "השבת אבידה" והוא רומז על המדרש שמות רבה (פרשה טו פסקא ה) וז"ל "אמר רבי שמעון גדולה חיבתן של ישראל שנגלה הקב"ה במקום עבודת כוכבים, ובמקום טינופת, ובמקום טומאה, בשביל לגאלן. משל לכהן שנפלה תרומתו לבית הקברות, אומר מה אעשה, לטמא את עצמי אי אפשר, ולהניח תרומתי אי אפשר, מוטב לי לטמא את עצמי פעם אחת וחוזר ומטהר, ולא אאבד את תרומתי, והרי מפורש שהקב"ה הוא כהן, ומצא תרומה בבית הקברות שהם ישראל בתוך מצרים עי"ש.

כל אדם מקבל כל האורות ובפרט המכין עצמו

הזוהר הקדוש כותב שאותה הארה של קדושה שהושפעה על עם ישראל בשעה שיצאו ממצרים, ניתנת בכל דור ודור, לכל יהודי, ואף אם לא עשה הכנות כראוי, וכל שכן אדם המכין את עצמו קודם הפסח כראוי, ובליילה הזאת מנצל כל רגע לעבודת ה', ונוהר מלדבר דברים בטלים חלילה, ומיד אחר התפילה מגיע לכיתו בשמחה, ומתחיל את סדר ההגדה בשמחה, כאוסף מרגליות, ומספר בשמחה את סיפור יציאת מצרים באריכות גדולה. וגם לאחר שסיים את הסדר עם בני ביתו, ישב ויעסוק בסיפור יציאת מצרים, ובפרט בדברי רשב"י בזוהר הקדוש, ששם מובא דברים שאין כמותם על יציאת מצרים הפלא ופלא, ויעסוק כך עד אור הבוקר, ואין קץ לשכרו, ומובטח לו שיוכל לעבוד את ה' בקלות בכל ימות השנה.

הגמרא בברכות (יז). אומרת, גלוי וידוע שרצוננו לעשות רצונך, אלא ששאור שבעיסה ושיעבוד מלכויות מעכבים. ועתה בפסח לאחר שביעורנו ושרפנו את השאור שבעיסה. וזכינו לגאולה, ואין שיעבוד מלכויות, אם כן יכולים להגיע לדרגה שלעדות את רצון ה' האמיתי, ואחר כך אחרי ליל הסדר אפשר להגיע למדרגת "ותורתך בתוך מעי" (תהילים מ, ט).

שערי שמים פתוחים

מאחר שהלילה זמן ניסים הוא, ומעיין הניסים מתחיל לנבוע, על כן החכם שענינו בראשו ישא עיניו השמימה בתפילה, ובזה יזכה שהמעיינות יזובו גם עליו וירקו עליו שפע ברכה והצלחה וישועות למעלה מדרך הטבע.

בספר פרי צדיק (רבינוביץ ויצא אות ט) כתב לכאר מדוע 'מתחיל בגנות' את ההגדה של פסח כפי המבואר במשנה מסכת פסחים (פרק י משנה ד) ופותח את המגיד בפרשת "ארמי

אובד אבי" (דברים כו, ה), כיון שעל זו פרשה זו איתא במדרש (תנחומא פרשת תבא ב) וז"ל: אמר רבי אבהו בשם רבי יוסי בר חנינא, בוא וראה כמה מתחטאין, ויש להן פתחון פה לעושי מצות, אדם יש לו עסק אצל מלכות, פעמים שהוא נותן כמה ממון עד שמגיעין אותו אצל המלך. כיון שהגיע אצל המלך, ספק עושה שאלתו, ספק לא עושה. אבל הקב"ה אינו כן, אלא יורד אדם לתוך שדהו, ראה אשכול שביכר, תאנה שביכרה, רמון שביכר, מניחו בסל והולך לירושלים, ובא ועומד באמצע העזרה ומבקש רחמים על עצמו ועל ישראל ועל ארץ ישראל, שנאמר, "השקיפה ממעון קדשך וגו'" (דברים כו, טו). ולא עוד, אלא שהיה אומר, איני זו מכאן עד שתעשה צרכי היום הזה (כחוני המעגל בשעתו), וכתוב אחריו, "היום הזה ה' אלוקיך מצוך לעשות" ... (שם, טז). עוד מביא המדרש (שם א) אמר רבי חייא בר אבא, כמה מתחטאין עושי מצות לפני הקב"ה, שהקב"ה גוזר גזירה, וצדיקים מבטלין אותה, שנאמר: "באשר דבר מלך שלטון, ומי יאמר לו מה תעשה" (קהלת ח, ד). מי הוא (האומר לקב"ה מה יעשה -) שומר מצוה לא ידע דבר רע (שם, ה), זה ממחה על ידו של הקב"ה, עכ"ל המדרש.

הדברים הללו באים לרמזו לכל אחד ואחד מאיתנו - אף שאין ביכורים בזמן הזה, אבל כוחן של מביאי ביכורים יש כהיום הזה לכל איש מעם ישראל בלילי פסחים, כי הוא יכול להיות כחוני המעגל בשעתו שהיה מתחטא 'כבן המתחטא לפני אביו' (ברכות יט.) - שהרי עתה יושב הוא על שולחן אביו, ויכול כל יהודי לומר לקב"ה איני זו מכאן עד שתעשה לי כל צרכי היום הזה, והוא מבטל כל הגזירות.

לנצל כל רגע בלילה הזה

מסופר שהרה"ק רבי יחיאל מאיר מגוסטינין זי"ע לא היה יכול לישן בליל הסדר, וכשנשאל מדוע הסביר זאת על פי משל לאחד שנודע לו ששמו עלה בהגרלת ה'לוטו', וזכה בסכום עצום של אלף אלפים דינרי זהב, הרי פשוט הדבר שמרוב אושר והתרגשות לא יוכל האיש להירדם כל הלילה, וכך הוא הדבר בחג המצות, מתעשר כל יהודי בעשירות נפלאה ברוחניות, ומי יכול לישן בעת כזאת. (מפי סופרים וספרים הגדה של פסח עמ' תפד).

עוד מהשפעות הלילה

בלילה הזה גם המזון מתברך בו, להיות בגדר מועט מספיק לרבים, ובזה יש לבאר מדוע מכריזים בבית פנימה 'כל דכפין יתי ויכול', והלא מן הראוי היה להכריז כן מיד לאחר תפילת ערבית - בעודו בבית הכנסת, למען ישמעוהו העניים הרעבים שאין להם היכן להיות בליל הסדר, אלא "כי מקום הקדושה אינו מחזיק מקום בעולם הזה הגשמי כלל... וזה אני חושב

במאמר 'כהא לחמא עניא די אכלו אבהתנא' יאמר זה הוא המאכל של עינוי ועוני שאכלו במצרים מחמת רעבון ועינוי, והוא בעצמו המאכל שאנו אוכלים ושמחים בו בהיות ברכת ה' חופה עלינו בספרנו ניסיו ונפלאותיו. ולא עוד אלא אף על פי שלא הכנו אלא לצרכינו, מכל מקום - כל דכפין ייתי ויכול, וכל דצריך ייתי ויפסח, ויהיה מספיק לכל הבאים..." [ובמקום אחר כתב תשלוט בו הברכה ויתרבה כמו שהיה אצל אלישע ואשת עובדיה ב'אסוך שמן' (מלכים ב פרק ד)]. גם דירתנו ומקום מושבנו לא יהיה דחוק לכל הבא, כי להיות עתה ביתנו מקום קידוש שמו הגדול, וסיפור נפלאותיו הרי הוא מעין ארץ הקדושה, כי עתידים בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל לקבוע בארץ ישראל (מגילה כט). והיינו השתא הכא לשנה הבאה תהיה הבית הזה קבוע בארץ ישראל. (חתם סופר דרשות ח"ב דרוש לשבת הגדול תקס"ב ד"ה כי תבואו).

זכבר אמרנו כי עיקר המשמעות של שם החג 'פסח', מלשון דילוג וקפיצה, ללמדנו שביד כל אחד לקפוץ מדרגות רבות, הרבה יותר ממה שבכוחו לעלות בכל השנה כולה.

הבן שואל - עת רצון למלא משאלותיו וביותר לזש"ק ופתיחת הלב בתורה

שנינו בפסחים (קטז). 'מזגו לו כוס שני וכאן הבן שואל' ופירשו צדיקים (בית אהרן פרלוב עט.: ועוד), שנרמז בדבריהם הקדושים כי בגשת האדם לשאלת 'מה נשתנה' נעשה 'עת רצון' בשמי מרום, ואפשר להתפלל ולבקש כל משאלות לבו, והיינו 'הבן שואל' יכול כל איש מבני ישראל הנקראים 'בנים למקום' לבקש בקשותיו מאביו שבשמים.

וביותר אפשר לפעול על חשוכי בנים שכבר יפקדו בזרע של קיימא, וגם זה נרמז כמה שאמרו 'הבן שואל' - לבקש על הבן.

עוד יש להביא בסגולת אמירת 'מה נשתנה' וכמו שכתב בספר 'ויגד משה' (להגאון רבי משה יהודה כ"ץ מסעדראהעלי, סכ"א אות י"ג) וז"ל, ראיתי בכתב יד הרב הגאון בעל המחבר ספר שו"ת משנה שכיר (מועדים ב' ליל הסדר) ז"ל שכתב שבספר 'כורסייא דאליהו' ממקובל קדוש מירושלים, שהביא בשם בעלי מקובלים דעל ידי שאילת מה נשתנה גורמים פתיחת הלב לתורה, ועל כן נהגתי בביתי שכל המקובצים אצלי בליל הסדר כל אחד ואחד שואל 'מה נשתנה' - ומתפלל שיהיה לו לפתיחת הלב, ואחר גמר כל הנאספים גם אני בעצמי אומר מה נשתנה, עכ"ל.

מנהג להכנין שולחן הסדר ג' ימים קודם הפסח

הגה"ק מהר"ם חאגיז כותב בשו"ת 'שתי הלחם' (סי' מו) בזה"ל: "שאלתני אודיעך קושט אמרי אמת מה סמכו בקצת קהילות מאשכנז ואיטליא ששלשה ימים קודם חג הפסח מכינים

את השולחן שעושין בו הסדר וכו' [נשאל שם על עוד כמה מנהגי ישראל, ובפרט באלו שמכינין כוס ומטה ואומרים שזה לאליהו הנביא, ובהמשך שם מביא מקור לכל המנהגים].

"ואען ואומר לך, הוה זהיר בדבריך ואל תלעיג במנהגן של ישראל, דכעין תורה היא לכל הפחות, אמנם אם נחקור נמצא שהוא תורה ממש. הנה המנהג הראשון שמכינים השולחן ג' ימים קודם פסח, ודאי הוא זכר לקרבן פסח שהיו מבקרין אותו ג' ימים קודם פסח, כמ"ש בהלכות הפסח כי פסח דורות היה מבוקר ועומד בי"ד".

כמה טעמים מדוע נקרא ליל הסדר

והנה הטעם שנקרא הלילה הקדוש הזה "ליל הסדר", ביאר הרה"ק בעל ה"שפת אמת" מגו"ר זי"ע בשלשה אופנים:

א. יציאת מצרים הרי היתה בחפזון בלי סדר ולמעלה מהכלים והדרגה של עם ישראל. ותפקיד ליל הסדר בכל דור הוא, לסדר דבר דבור על אופנו וליישב את סיפור יציאת מצרים בלבו של כל אחד ואחד ולהחדירו בלב האיברים...

ב. ליל יציאת מצרים נקרא "ליל הסדר", כי בו נעשה 'סדר' בעולם, שכן כל זמן שהעם הנבחר הנקראים "בני בכורי ישראל" (שמות ד, כב) היו נתונים תחת השפלה שבאומות, היה העולם בלי סדר ראוי, בבחינת "שפחה כי תירש גבירתה" (משלי ל, כג), ויציאת מצרים החזירה את הסדר בעולם. וכן ענין ליל הסדר בכל הדורות הוא להעמיד את העולם ואת היהודי הפרטי על מקומו וכנו!.

ג. למרות שעניינו של לילה זה, הוא לפרסם את הניסים הגדולים שעשה הקב"ה לעם ישראל שהם ניסים "למעלה מן הסדר", עם זאת נקרא לילה זה "ליל הסדר", כי זה גופא החידוש של ליל זה, להורות שכל מציאותם של ישראל הוא למעלה מן הסדר והטבע, ולכן הניסים שנעשים להם אינם חריגים ושונים, אלא זה גופא הסדר שלהם. דהיינו שה"למעלה מן הסדר" הוא ה"סדר" שלהם! (שפת אמת שבת הגדול תרנ"ד).

ד. עוד טעם שנקרא לילה זה בשם ליל הסדר, היה מסביר הרה"ק משה רבינוביץ זי"ע - מכיון שלילה זה הוא כל כך קדוש למעלה מהשגותינו, שלפי הפשט הפשוט אין אנו מבינים זאת, אלא רק לפי עניינים גבוהים ורמים. וידוע שהתורה נלמדת בד' דרכים "פרד"ס" - פשט רמז דרש סוד. ואם אין אנו יודעים לפרש לילה זה לפי ה"פשט", אז חייבים לפרשו לפי שאר האפשרויות, ונשאר לנו רק "סד"ר, ולכן נקרא לילה זה "ליל הסד"ר. (הגיונות תורה פסח ה).

"ליל שימורים" - הלילה הזה יש בו כח לתת שמירה על כל לילות השנה

פסח במילואה, פ"ה, סמ"ך, ח"ת, בגימטריה תרי"ג, שהנזרה בה ניצול כל השנה מכל חטא וכהבטחת הזוהר הקדוש (רעיא מהימנא פרשת בא דף מא ע"א).

ואמר הרה"ק בעל ה"תפארת שלמה" זי"ע "ליל שימורים" (שמות יב, מב) - הלילה הזה יש בו כח לתת שמירה על כל לילות השנה, הרי קראו הפסוק ליל 'שימורים' לשון רבים, כיון שזה קאי על כל הלילות. וכך היא ההבטחה לעולם, שבכל ליל פסח, בבואם לאכול את המצה והמרור, וכל הסדר, יזכו לעורר כן למעלה, להמשיך עליהם בחינת גילוי שכינה וקדושה של מעלה!... (תפארת שלמה שבת הגדול קיג ע"ב).

סיפור יציאת מצרים

דרוש במעלת סיפור יציאת מצרים

ידועים דברי הזוהר הקדוש (רעיא מהימנא פרשת בא דף מ ע"ב) שנוהגים לאמרו קודם ההגדה, שמספר איך שהקב"ה וכל פמליא דלעילה יורדים לשמוע את השבח שעם ישראל משבח לקב"ה בליל הסדר, ואחר כך המלאכים עולים ומשבחים את הקב"ה איזה בנים חשובים יש לך, איך הם יודעים לספר ולשבח ולהודות על החסד הגדול שעשית איתם וכו'.

ולכאורה הרי דבר פשוט הוא שאדם צריך לשבח למי שעשה לו חסד וטובה, ובפרט להודות לקב"ה על שהציל את גופינו ואת נשמתינו, וממה מתפלאים המלאכים כל כך.

אלא הדבר יבואר על פי משל לאיזה בחור שהתחתן בגיל עשרים ופתח עסק והצלחה מאד ונעשה עשיר גדול, לאחר כמה שנים הפסיד את כל כספו ונעשה עני, והיה עובד פועל אצל איזה בעל בית, ובקושי רב היה מתפרנס, וכך היה עד שהגיע לגיל שבעים ומעלה ושכח את כל השבע שהיה לו בצעירותו, האם יעלה על הדעת שישבח לקב"ה על מה שהיה עימו כשהיה צעיר כי כבר למעלה מחמישים שנה הוא בעוני גדול וכו' ושכח כבר את כל הטוב שהיה לו בהיות בגיל עשרים.